

PARAULES DE VIDA

La llibertat cristiana (IV): la missió de l'estat

La llibertat humana no té un caràcter absolut. L'ésser humà és social per naturalesa, per la qual cosa en les seues decisions no pot oblidar que forma part de la família humana. La nostra actuació està condicionada per la nostra pertinença a la societat i per les exigències que deriven de la relació amb els altres. Així, per exemple, no es pot danyar l'altre per a aconseguir un objectiu en la vida o per a defensar els propis interessos; s'ha d'actuar amb caritat respectant el proïsme i la seua consciència, etc. Quan aquests principis bàsics que ordenen la relació entre les persones no s'observen, la convivència queda greument danyada. Per a regular les relacions entre els membres de la societat i, d'aquesta manera, promoure el bé comú, són necessàries les estructures polítiques. Sense una organització de la convivència aquest no es pot assolir.

El fonament del bé comú és el respecte als drets de les persones. L'estat té l'obligació de garantir-los. No obstant això, el canvi en la idea del que són els drets humans que estem vivint en la cultura actual, condueix a què els cristians ens trobem sovint davant conflictes de consciència entre el dret a actuar segons les nostres conviccions religioses i morals i els nous «drets» que les autoritats reconeixen i promouen. En el seu origen, els drets humans eren expressió d'uns límits ètics que l'estat ha de respectar en la seua relació amb les per-

sones (per exemple: l'estat no pot recórrer a la tortura; o no pot justificar l'eliminació d'un ésser humà innocent); també indiquen camins per a la consecució d'una societat més justa (podem parlar així del dret a un treball o a un habitatge dignes, o del dret a una assistència sanitària, etc.).

Actualment es parla del «dret» a l'avortament o a l'eutanàsia. Els desitjos subjectius adquireixen d'aquesta manera una consideració de «drets» que l'estat ha de posar a l'abast de tots. A més, com l'estat es considera «garant» d'aquests, promou la ideologia que els sustenta servint-se de tots els mitjans que el poder posa a la seua disposició i, promulga lleis que tenen un caràcter coercitiu perquè les persones i les institucions actuen segons aquests principis. D'aquesta manera, acaba convertint-se en una instància que pretén envair la

vida de les persones en tots els àmbits i modelar la seua consciència moral.

Un cristià que vulga actuar d'acord amb els seus principis morals ha de ser conscient que no pot col·laborar directament en la realització d'una acció que siga contrària a les exigències de l'ordre moral, als drets fonamentals de les persones o als ensenyaments de l'Evangelí (ni material ni intencionalment, aprovant-la, per exemple); i que ha d'anteposar el dictat de la seua consciència a allò que està ordenat o permès per la llei. I és aquí on poden aparèixer els conflictes de consciència.

Davant aquesta situació, la Doctrina de l'Església ensenya que la llibertat religiosa i de consciència dels ciutadans és un bé que els poders han de salvaguardar sempre que no es pose en perill la vida o la dignitat de les persones; que les autoritats han de mantindre una neutralitat tant en les qüestions religioses com en les opcions morals que es debaten en la societat; que no han de servir-se dels mitjans públics (que són de tots) per a difondre una determinada concepció de l'ésser humà o de la vida; i que la seua actuació ha d'estar inspirada en el principi de subsidiarietat, és a dir, que allò que la societat promou per ella mateixa no ho ha de fer l'estat.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Has aprovat l'assignatura més important?

Diu que hi ha un lloc on pots tenir tot el coneixement al teu abast i decidir què vols aprendre. Té un nom: Saló de l'Ensenyament. Cada any ens organitzen aquesta Fira per poder triar què estudiar i on. Quan hem buscat el sentit de la vida hem entès que hem vingut al món per aprendre. Però hi ha una assignatura que és la més important: aprendre a estimar. La gran lliçó de la vida que un cop apresada permetrà viure la vida amb

sentit: estimant. Tenim la gran missió d'aprendre a ser fills i filles, aprendre a ser germans i germanes. Caldrà acabar establint els correctes llaços de l'amor fratern.

La correlació de l'estimació que Jesús ens ha proposat en el seu Manament de l'Amor recull la plenitud de l'amor: estimar Déu, estimar els altres i estimar-se un mateix. Una mateixa acció diversificada. Se'ns demana estimar i se'ns reclamarà haver estimat.

Ens ho va concretar Sant Joan de la Creu: «A la tarde de la vida te examinarán en el amor; aprende a amar como Dios quiere ser amado y deja tu condición». Però on haurem après a estimar? Quina titulació ens acreditarà la preparació suficient i adequada?

Haurem necessitat imprescindiblement algú que ens hagi estimat i no més haurem pogut aprendre a estimar d'aquell que ens ha estimat. Un

amor a la pràctica, una assignatura gens teòrica. Convé que esmercem la vida en posar a la pràctica els coneixements acumulats sobre l'amor.

Al Saló de l'Ensenyament no hi he trobat cap *stand* que ensenyi a estimar, potser ens hi estan faltant massa assignatures importants en aquest currículum.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRAS DE VIDA

La libertad cristiana (IV): la misión del estado

La libertad humana no tiene un carácter absoluto. El ser humano es social por naturaleza, por lo que en sus decisiones no puede olvidar que forma parte de la familia humana. Nuestra actuación está condicionada por nuestra pertenencia a la sociedad y por las exigencias que derivan de la relación con los demás. Así, por ejemplo, no se puede dañar al otro para conseguir un objetivo en la vida o para defender los propios intereses; se debe actuar con caridad respetando al prójimo y su conciencia, etc. Cuando estos principios básicos que ordenan la relación entre las personas no se observan, la convivencia social queda gravemente dañada. Para regular las relaciones entre los miembros de la sociedad y, de este modo, promover el bien común, son necesarias las estructuras políticas. Sin una organización de la convivencia éste es inalcanzable.

El fundamento del bien común es el respeto a los derechos de las personas. El estado tiene la obligación de garantizarlos. Sin embargo, el cambio en la idea de lo que son los derechos humanos que estamos viviendo en la cultura actual, conduce a que los cristianos nos encontremos ante conflictos de conciencia entre el derecho a actuar según nuestras convicciones religiosas y morales y los nuevos «derechos» que las autoridades reconocen y promueven. En su origen, los derechos humanos eran expresión de unos límites éticos que el estado debe respetar en su relación con las personas (por ejemplo: el estado no puede recurrir a la tortura; o no puede justificar la eliminación de un ser humano inocente); también indican caminos para la consecución de una sociedad más justa (podemos hablar así del derecho a un trabajo o a una vivienda dignos, o del derecho a una asistencia sanitaria, etc.).

Actualmente se habla del «derecho» al aborto o a la eutanasia. Los deseos subjetivos adquieren de este modo una consideración de «derechos» que el estado debe poner al alcance de todos. Además, como el estado se considera «garante» de los mismos, promueve la ideología que los sustenta sirviéndose de todos los medios que el poder pone a su disposición y, promulga leyes que tienen un carácter coercitivo para que las personas y las instituciones actúen según estos principios. De este modo, acaba convirtiéndose en una instancia que pretende invadir la vida de las personas en todos los ámbitos y modelar su conciencia moral.

Un cristiano que quiera actuar de acuerdo con sus principios morales debe ser consciente de que no puede colaborar directamente a la realización de una acción que sea contraria a las exigencias del orden moral, a los derechos fundamentales de las personas o a las enseñanzas del Evangelio (ni material ni intencionalmente, aprobándola, por ejemplo); y que debe anteponer el dictado de su conciencia a lo ordenado o permitido por las leyes. Y es aquí donde pueden aparecer los conflictos de conciencia.

Ante esta situación, la Doctrina de la Iglesia enseña que la libertad religiosa y de conciencia de los ciudadanos es un bien que los poderes deben salvaguardar siempre que no se ponga en peligro la vida o la dignidad de las personas; que las autoridades deben mantener una neutralidad tanto en las cuestiones religiosas como en las opciones morales que se debaten en la sociedad; que no deben servirse de los medios públicos (que son de todos) para difundir una determinada concepción del ser humano o de la vida; y que su actuación debe estar inspirada en el principio de subsidiariedad, es decir, que aquello que la sociedad promueve por sí sola no debe hacerlo el estado.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Celebració de la Missa Crismal

El dia 12 d'abril, Dimarts Sant, se celebrà a la catedral la Missa Crismal presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, i concelebrada per 51 preveres. Van participar a la celebració, tres diaques permanents, els dos seminaristes de la nostra diòcesi, algunes religioses i un bon nombre de laics. Dirigí els cants Mn. Rubén García, acompanyat per Mn. Víctor Cardona a l'orgue.

El Sr. Bisbe, a l'homilia, saludà els concelebrants i tots els presents i de manera especial els dos sacerdots que celebren aquest any els 50 anys de la seua ordenació sacerdotal: Mn. Ricardo Figols Sorribes i Mn. José M. Membrado Blas. Després passà a reflexionar sobre la importància de la missa crismal, com un signe de la fraternitat sacramental que ens uneix i recordà les actituds amb les que s'ha de viure el sacerdoti dins del procés sinodal al que ens

ha cridat el Sant Pare: Comunió, Participació, Missió i Unitat per l'Esperit.

A continuació, els preveres van fer la renovació de les promeses sacerdotals. La col·lecta va anar destinada a Càritas Pro Ucraïna, en la que van col·laborar sacerdots i fidels. Després de la consagració, i abans de la doxologia de la pregària eucarística, el Sr. Bisbe beneí l'oli dels malalts. Tot just després del moment de la comunió es va realitzar la benedicció de l'oli dels catecúmens i, finalment, la consagració del sant crisma.

La celebració finalitzà amb la solemne benedicció final i, tot seguit, el dinar de germanor al Seminari, al final del qual van adreçar la paraula els dos sacerdots que celebraven els 50 anys de la seua ordenació sacerdotal.

Maria Joana Querol Beltrán

Trobada de confirmació i joves a Càlig

El Dissabte Sant, pel matí, un grup d'uns 40 adolescents i joves de confirmació i post-confirmació de les parròquies de l'Arxiprestat del Baix Maestrat, acompanyats pels seus catequistes, seguint la proposta i el material preparat per la Delegació de Joves, ens vàrem aplegar a Càlig per a conèixer-nos i poder fer un viacrucis fins a l'Ermida dels Socors.

Després vàrem fer un treball de grup i vàrem cantar *L'hora dels*

adéus. Va ser un matí senzill però intens. En acabar, vàrem tornar cadascú al seu poble, convidant els

joves a la Vetlla Pasqual. Molt bona Pasqua a tots!

Els catequistes

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «El tràfic de persones és violència! La violència que pateix cada dona i cada noia és una ferida oberta en el cos de Crist, en el cos de la humanitat sencera, és una ferida profunda que ens concerneix a tots». #PrayAgainstTrafficking (8 de febrer).

@Pontifex_es: «Acariciar a un ancià expressa la mateixa esperança que acariciar a un nen, perquè l'inici de la vida i la seua final és sempre un misteri, un misteri que ha de ser respectat, acompanyat, compte, estimat» (9 de febrer).

@Pontifex_es: «No té sentit acumular si un dia morirem. El que hem d'acumular és la caritat, és la capacitat de compartir, la capacitat de no romandre indiferents davant les necessitats dels altres». #audienciageneral (9 de febrer).

@Pontifex_es: «La proximitat és un bàlsam molt valuós, que brinda suport i consol a qui pateix en la malaltia. Com a cristians, vivim la proximitat com a expressió de l'amor de Jesucrist, el bon Samarità, que amb compassió s'ha fet pròxim a tot ésser humà» (10 de febrer).

Inauguració i benedicció de la façana barroca de la Catedral de Santa Maria de Tortosa

El dissabte 7 de maig de 2022, el Capítol Catedralici, el Bisbat de Tortosa i la ciutat van celebrar amb solemnitat litúrgica, cultural i lúdica, la inauguració i benedicció de la façana barroca de la Catedral, ara restaurada i consolidada.

L'acte va començar a la nova plaça de la Catedral, davant la monumental façana, amb parlaments explicatius, històrics, pastorals i tècnics a càrrec del bisbe de Tortosa, Enrique Benavent; del degà del Capítol, Josep Lluís Arín; de l'alcalde de la Ciutat, Meritxell Roigé; i de l'arquitecte direc-

tor de les obres, Carles Brull. Una actuació folklòrica dels abanderats de Tortosa, el ball de l'Àguila i el dels gegants van enriquir l'acte. Van presidir la festa, el Nunci Apostòlic a Espanya, Bernadito Auza, i el bisbe de Tortosa; acompanyats dels cardenals Omella i Martínez Sistach; i dels bisbes Salinas, que ho fou de Tortosa; Piris i Giménez, de Lleida; Casanova, de Vic; i Vilanova, auxiliar de Barcelona. Van presidir les autoritats civils de la Generalitat de Catalunya i de València; del Govern de Madrid; de les diputacions de Tarragona i Castelló;

del Consistori de la ciutat; la consellera de Cultura, Natàlia Garriga; i l'alcalde de Tortosa.

Una processó de bisbes, canonges i preveres, precedits dels abanderats va anar del Palau episcopal a la porta major de la Seu, on el nunci i el bisbe van beneir i inaugurar la façana restaurada i van fer l'obertura de la porta. A continuació, es va celebrar una missa solemne, presidida pel nunci, al final de la qual fou descoberta una làpida commemorativa de les obres per a memòria de la posteritat.

M.I. Josep Alanyà

AGENDA

- **Dijous 2 de juny**, Barcelona, Observatori Blanquerna, a les 15 h, presentació document objecció consciència.
- **Divendres 3 de juny**, Jesús, a les 20.30 h, confirmacions.
- **Dissabte 4 de juny**, Plaça absis Catedral, a les 19.30 h, trobada diocesana de cloenda de la fase diocesana del Sínode i vigília diocesana de pregària.
- **Diumenge 5 de juny**, Ulldecona, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16,29-33]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Beat Pere Tarrés (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prev. de la diòcesi de Barcelona. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-ileonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sabaste, bisbes, i Macri-na).

31. □ Dimarts [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / Sl: Is 12,2-6 / Lc 1,39-56]. La Visitació de la Benaurada Verge Maria; santa Peronella (Petronilla), vg.; sant Pasqual, diaca.

1. ■ Dimecres [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà.

2. □ Dijous [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657).

3. ■ Divendres [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. Sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan el Grande, rel. hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. □ Dissabte [Fets 28,16-20 / Sl 10 / Jo 21,20-25]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Rut i Noemí, nora i sogra, segons la Bíblia.

5. ■ Diumenge vinent, Pentecosta (lit. hores: de la Solemnitat). [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 / Jo 20,19-23 (o bé: Fets 2,1-11 / Sl 103 / Rm 8,8-17 / Jo 14,15-16.23b-26)]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

L'Ascensió del Senyor (C)

COMENTARI

«Sereu testimonis meus fins als límits més llunyans de la terra»

Els homes necessitem visualitzar aquells fets que escapen dels nostres sentits. Per això parlant de l'Ascensió diem que *Jesús s'enlairà davant d'ells i un núvol se l'endugué*; o bé a l'evangeli: *Mentre els beneïa s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel*. Nosaltres parlem de «pujar al cel»: és una forma de dir-nos que Jesús, després d'haver portat a terme la seva missió: predicació del Regne, passió, mort i resurrecció torna al Pare ara també com a home. I encomana la seva missió als apòstols: *Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus, a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra*. Aquest és l'encàrrec del Senyor. Per això a aquells apòstols que s'estaven mirant al cel com ell se n'anava els homes vestits de blanc els diuen: *¿Per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà*. El temps entre la primera vinguda i la segona a la fi dels temps és el temps de l'evangelització, de fer realitat el Regne de Déu. La carta als hebreus ens recorda que *Crist ha entrat al cel mateix i s'ha presentat davant Déu per nosaltres*. *Després tornarà a revelar-se no ja per raó dels pecats —com a la primera vinguda— sinó per salvar aquells que esperen el moment de rebre'l*. Ara els apòstols només cal que rebin l'Esperit Sant (ho celebrarem el diumenge vinent). Però ja l'evangeli ens diu que *ells es prosternaren adorant-lo*: reconeixen Jesús de Nazaret com a Déu. Després *plens d'una alegria immensa*, se'n tornaren a Jerusalem. Avui, dia de l'Ascensió se'ns recorda a tots la nostra missió de ser testimonis del Crist Ressuscitat, amb la gran alegria de saber que Déu ens estima infinitament. Però ell no ens deixa sols: es queda entre nosaltres en l'Esperit Sant. Ens confia a tots la seva mateixa missió: fer realitat, en el nostre món, el Regne de Déu. Disposem-nos amb una gran alegria a continuar aquesta missió de Jesús. Que no ens faci por res: ens acompanya el mateix Crist Ressuscitat!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. *Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor. O bé: Al-leluia.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 24,46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el Pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt.» Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I continuament eren al temple donant gràcies a Déu.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 1,1-11)

En mi primer libro, Teófilo, escribí de todo lo que Jesús hizo y enseñó desde el comienzo hasta el día en que fue llevado al cielo, después de haber dado instrucciones a los apóstoles que había escogido, movido por el Espíritu Santo. Se les presentó él mismo después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días y hablándoles del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les ordenó que no se alejaran de Jerusalén, sino: «aguardad que se cumpla la promesa del Padre, de la que me habéis oído hablar, porque Juan bautizó con agua, pero vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo dentro de no muchos días». Los que se habían reunido, le preguntaron, diciendo: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino a Israel?». Les dijo: «No os toca a vosotros conocer los tiempos o momentos que el Padre ha establecido con su propia autoridad; en cambio, recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaria y «hasta el confín de la tierra». Dicho esto, a la vista de ellos, fue elevado al cielo, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Cuando miraban fijos al cielo, mientras él se iba marchando, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que ha sido tomado de entre vosotros y llevado al cielo, volverá como lo habéis visto marcharse al cielo».

▶ Salmo responsorial (46)

R. *Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

El Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál es la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder a favor de nosotros, los creyentes, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, poder, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no solo en este mundo, sino en el futuro.

Y «todo lo puso bajo sus pies», y lo dio a la Iglesia, como Cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que llena todo en todos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,46-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Así está escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se proclamará la conversión para el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto. Mirad, yo voy a enviar sobre vosotros la promesa de mi Padre; vosotros, por vuestra parte, quedaos en la ciudad hasta que os revistáis de la fuerza que viene de lo alto». Y los sacó hasta cerca de Betania y, levantando sus manos, los bendijo. Y mientras los bendecía, se separó de ellos, y fue llevado hacia el cielo. Ellos se postraron ante él y se volvieron a Jerusalén con gran alegría; y estaban siempre en el templo bendiciendo a Dios.